

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Pospíšila a Mgr. Petra Sedláka, v právní věci žalobce **o. s. OBCHVAT**, se sídlem Znojmo, Stojanova 7, zastoupeného RNDr. Miroslavem Patrikem, obecným zmocněncem, bytem Brno, Merhautova 139, proti žalovanému **Ministerstvu dopravy, odboru pozemních komunikací**, se sídlem Praha 1, nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, za účasti osob zúčastněných na řízení: a) **Ředitelství silnic a dálnic ČR**, se sídlem Praha 4, Na Pankráci 546/56, s adresou pro doručování: Ředitelství silnic a dálnic ČR, Závod Brno, Šumavská 33, Brno; b) **Mgr. L. P.**; c) **Občané za ochranu kvality bydlení v Brně-Kníničkách, Rozdrojovicích a Jinačovicích**, se sídlem Brno, U luhu 23, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva dopravy, odboru pozemních komunikací, ze dne 9. 11. 2012, č. j. 385/2012-120-STSP/3,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žádná z osob zúčastněných na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se včas doručenou žalobou Krajskému soudu v Brně dne 24. 1. 2013 domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2012, č. j. 385/2012-120-STSP/3 (dále jen „napadané rozhodnutí“), i jemu předcházející rozhodnutí odboru dopravy Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 9. 2. 2012, č. j. JMK 83725/2011, sp. zn. S-JMK 83725/2011 OD, kterým byla povolena stavba „Silnice I/38 Znojmo, obchvat, 2. stavba, 2. etapa“ (dále jen „stavební povolení“), věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, a aby žalovaný byl zavázán k povinnosti zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

[2] Současně žalobce navrhl, aby soud přiznal žalobě odkladný účinek. Zdejší soud svým usnesením ze dne 13. 2. 2013, č. j. 31A 6/2013 – 82, které nabylo právní moci dne 19. 2. 2013, žalobě odkladný účinek nepřiznal.

[3] Jako osoba zúčastněná na řízení se svým přípisem doručeným krajskému soudu dne 14. 5. 2013 přihlásila paní Mgr. L. P., a stejný úkon učinilo přípisem doručeným krajskému soudu dne 22. 5. 2013 také občanské sdružení „Občané za ochranu kvality bydlení v Brně-Kníničkách, Rozdrojovicích a Jinačovicích“. Tyto osoby neučinily v průběhu dalšího soudního řízení žádné další podání.

II. Průběh správního řízení

[4] Z konkrétních okolností přezkoumávané věci je pro jejich složitost a kýženou přehlednost vhodné chronologicky zdůraznit následující relevantní skutečnosti vyplývající ze spisové dokumentace:

[5] Dne 6. 6. 1994 bylo vydáno Ministerstvem životního prostředí pod č. j. 200-PD/403/2637/94 souhlasné stanovisko o hodnocení vlivů záměru na životní prostředí podle § 11 zákona č. 244/1992 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, pro posouzení vlivů záměru „Znojmo, silnice I/38 – obchvat, 1. a 2. stavba“ (dále jen „stanovisko EIA“). Ministerstvo životního prostředí potvrdilo přípisem ze dne 26. 1. 2005 pod sp. zn. 560/209/05-Ro platnost tohoto stanoviska a ve svém vyjádření ze dne 28. 4. 2011, č. j. 30073/ENV/11, 799/560/11 pak Ministerstvo životního prostředí souhlasilo s vydáním předmětného stavebního povolení s tím, že nadále budou respektovány podmínky stanoviska EIA pro období výstavby a následného provozu.

[6] Dne 21. 10. 2003 bylo odborem výstavby Městského úřadu Znojmo vydáno územní rozhodnutí č. 231/03 pod č. j. Výst: 23d 1010889/2003-Hm Rozh, kterým se povolilo umístění „veřejně prospěšné stavby: silnice I/38 obchvat, 2. stavba“, a které nabylo právní moci dne 4. 12. 2003. Platnost tohoto územního rozhodnutí byla prodloužena dne 29. 7. 2005 rozhodnutím stejného orgánu pod č. j. Výst: 25d 1007561/2005-Hm PrPl s tím, že toto

územní rozhodnutí nepozbylo platnosti, neboť ve lhůtě dvou let od nabytí právní moci bylo požádáno o stavební povolení, jak je patrné z přípisu tohoto orgánu ze dne 19. 12. 2005.

[7] Odbor výstavby Městského úřadu Znojmo, jakožto stavební úřad příslušný podle ustanovení § 13 odst. 1 písm. f) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) pak s odkazem na vydané územní rozhodnutí dne 25. 2. 2009 vydal souhlas s vydáním předmětného stavebního povolení podle ustanovení § 15 odst. 2 stavebního zákona a ověřil dodržení podmínek stanovených územním rozhodnutím v projektové dokumentaci stavby. Dne 20. 7. 2011 pak přípisem potvrdil, že tento souhlas zůstává v platnosti.

[8] Odbor dopravy Krajského úřadu Jihomoravského kraje vydal na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení a) předmětné stavební povolení dne 9. 2. 2012, č. j. JMK 83725/2011, sp. zn. S-JMK 83725/2011 OD.

[9] Proti tomuto stavebnímu povolení podal žalobce a osoby zúčastněné na řízení b) a c) odvolání k žalovanému, jakožto příslušnému odvolacímu orgánu, který vydal dne 9. 11. 2012, pod č. j. 385/2012-120-STSP/3, napadené rozhodnutí, kterým zamítl odvolání žalobce a osob zúčastněných na řízení b) a c) a potvrdil rozhodnutí o stavebním povolení. Napadené rozhodnutí bylo řádně doručeno datovou schránkou stavebníkovi (osobě zúčastněné na řízení a)) a ostatním účastníkům řízení pak veřejnou vyhláškou. Napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 25. 11. 2012.

III. Obsah žaloby

[10] Žalobce odůvodnil žalobu tím, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné a v obsáhlé žalobě (43 stran a 9 příloh) předložil nejprve argumentaci k prokázání své aktivní žalobní legitimace, dále podrobně popsal vývoj schvalování obchvatu Znojma silnicí I/38 v širších souvislostech (s vazbou na procesy EIA, na procesy dle složkových zákonů práva životního prostředí a ve vztahu k územnímu plánování), dále pak uvedl celkem 5 žalobních bodů a konečně dle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) také navrhl, aby zdejší soud přezkoumal zákonnost vydání dvou stanovisek, a to stanoviska EIA ze dne 6. 6. 1994 (viz bod [5] tohoto rozsudku) a souhlasu odboru výstavby Městského úřadu Znojmo ze dne 25. 2. 2009 (viz bod [7] tohoto rozsudku).

III.1. Aktivní žalobní legitimace žalobce

[11] Žalobce je občanským sdružením, jehož hlavním posláním je ochrana přírody a krajiny. Předmětného stavebního řízení se zúčastnil v souladu s ustanovením § 70 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, přičemž jako účastník řízení opakovaně podal své námitky dne 1. 7. 2011 a dne 2. 8. 2011 a dne 28. 2. 2012 pak podal i své odvolání proti stavebnímu povolení (viz bod [9] tohoto rozsudku).

[12] Žalobce dovozuje svou aktivní žalobní legitimaci na základě ustanovení § 65 odst. 2 s.ř.s. ve spojení s článkem 9 odst. 2 (příp. i s odst. 3 a 4) Aarhuské úmluvy (Sdělení Ministerstva zahraničních věcí č. 124/2004 Sb.m.s., o přijetí Úmluvy o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí) a článkem 10a směrnice Rady 85/337/EHS ze dne 27. 6. 1985, ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/35/ES ze dne 26. 5. 2003. Na základě těchto ustanovení se žalobce může domáhat přezkumu napadaného rozhodnutí a podkladového odborného stanoviska EIA, jakožto rozhodnutí a aktu po stránce procesní i hmotné.

[13] Tato ustanovení pak rozebírá a dovozuje svou aktivní žalobní legitimaci procesní i hmotnou také s odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 3. 2009, sp. zn. IV. ÚS 2239/07, rozsudek čtvrtého senátu Soudního dvora EU ze dne 12. 5. 2011, ve věci C-115/09 (Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland, Landesverband Nordrhein-Westfalen eV v Bezirksregierung Arnsberg), rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2007, č. j. 2 As 12/2006-111; ze dne 25. 2. 2010, č. j. 6 As 37/2008-221; ze dne 3. 6. 2010, č. j. 9 As 52/2009-124 a ze dne 13. 10. 2010, č. j. 6 Ao 5/2010-43, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 3. 2007, č. j. 10 Ca 208/2006-44, a dále i odkazuje na dokument z 39. jednání Evropské hospodářské komise OSN (dokument ECE/MP.PP/C.1/2012/11) ve spojení s nálezem Compliance Committee Aarhuské úmluvy ze dne 29. 6. 2012 ve věci ACCC/C/2010/50 týkající se dodržování smluvních závazků Aarhuské úmluvy v České republice.

[14] Žalobce si je také vědom, že podle převažující české judikatury nemá být nositelem hmotných práv na ochranu přírody a krajiny a životního prostředí, ale jen práv procesních (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 7 A 139/2001-67 nebo nálezy Ústavního soudu I. ÚS 282/97 ze dne 6. 1. 1998 a III. ÚS 3118/07 ze dne 10. 7. 2008), nicméně připomíná, že nejde o názor výlučný a jednoznačně přijímaný a odkazuje na rozsudky uvedené v bodě [13] tohoto rozsudku.

[15] Žalobce tedy z těchto důvodů dle ustanovení § 65 odst. 2 s.ř.s. tvrdí, že byl postupem žalovaného na svých procesních (a hmotných) právech uvedených níže dotčen takovým způsobem (a nezákonným vydáním stanoviska EIA, resp. absencí zákonně vydaného stanoviska EIA), že toto porušení procesních předpisů mohlo způsobit nezákonnost napadaného i prvostupňového rozhodnutí (stavebního povolení).

[16] Zároveň v souladu s výše citovaným rozsudkem Evropského soudního dvora ze dne 12. 5. 2001, ve věci C-115/09, žalobce tvrdí, že byl současně dotčen na svých hmotných právech porušením předpisů chránících životní prostředí do té míry, že toto porušení způsobuje nezákonnost napadaného i prvostupňového rozhodnutí (stavebního povolení) a proto je aktivně legitimován v tomto soudním řízení.

III.II. Žalobní bod č. 1: přezkum zákonnosti závazného stanoviska vydaného obecním stavebním úřadem

[17] Žalobce uvádí, že žalovaný dle ustanovení § 149 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), nezajistil přezkum zákonnosti závazného stanoviska vydaného obecným stavebním úřadem dle ustanovení § 15 odst. 2 stavebního zákona (viz bod [7] tohoto rozsudku), ačkoliv žalobce ve svém odvolání namítal (námitky č. 40, č. 42 a č. 43), že nejméně tři podmínky územního rozhodnutí nejsou podle jeho názoru splněny.

[18] To, že v případě vydávání územního rozhodnutí, je souhlas dle § 15 odst. 2 stavebního zákona závazným stanoviskem pak žalobce dokládá odkazem na stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 8. 3. 2010, č. j. MV-88712-2/LG-2009, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 12. 2011, č. j. 10A 149/2010-74 a rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 10. 2012, č. j. 15A 29/2010-188. Žalobce pak odkazuje ještě na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009-113, který se zabýval definičními znaky závazných stanovisek.

[19] Podle žalobce bylo proto povinností žalovaného nechat zákonnost tohoto závazného stanoviska přezkoumat nadřízením orgánem, tj. stavebním úřadem Krajského úřadu Jihomoravského kraje. Jelikož tak neučinil, způsobil závažnou vadu stavebního řízení a napadeného rozhodnutí, čímž zasáhl do základního práva žalobce na řádný přezkum tohoto závazného stanoviska podle správního řádu v rámci odvolacího řízení, což způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.

III.III. Žalobní bod č. 2: závažné vady procesu EIA o hodnocení vlivů na životní prostředí a nezákonnost vydání stanoviska EIA ze dne 6. 6. 1994

[20] Posouzení vlivů dotčeného záměru proběhlo podle již zrušeného zákona č. 244/1992 Sb.; stanovisko bylo vydáno již před více než 18 lety a jeho platnost byla opakovaně prodlužována (viz bod [5] tohoto rozsudku). Dle žalobce je samotný závěr tohoto stanoviska velmi problematicky odůvodněný a postrádá vazbu na spolehlivě zjištěný stav věci ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu. Z opakovaných změn v územně plánovací dokumentaci vyplývá, že se původní záměr nepochybně podstatně odlišuje od záměru stavebníka (osoby zúčastněné na řízení a)) ve zkoumaném stavebním řízení.

[21] Tuto argumentaci podkládá rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 2. 2010, č. j. 8 As 6/2010-246, na základě kterého bylo zrušeno územní rozhodnutí pro stavbu 1 (tato žaloba se týká stavebního povolení ke stavbě 2), a ve kterém se Nejvyšší správní soud zabýval také použitelností tohoto stanoviska EIA z důvodu posunu trasy stavby obchvatu. Soud také kriticky zhodnotil stanovisko Ministerstva životního prostředí ze dne 26. 1. 2005, č. j. 560/209/05 Ro, a shledal, že pokud trasa obchvatu dostala určitých změn, měl krajský soud toto zjištění promítnout do právního posouzení žalobního bodu poukazujícího na nepoužitelnost stanoviska EIA z roku 1994.

[22] Z uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu tedy vyplývá, že stanovisko EIA z roku 1994 bylo podkladem pro zcela jiný umísťovaný záměr, než v případě zkoumaného stavebního řízení, jelikož došlo nejen k doplnění mimoúrovňových křižovek, ale i

k podstatné změně trasy nové silnice I/38. Žalobce tedy poukazuje na to, že klíčové aspekty v této kauze o zákonnosti stavebního povolení pro stavbu 2 jsou stejně, nebo ještě více, alarmující, než pro stavbu 1, u které bylo územní rozhodnutí na základě uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu zrušeno.

[23] Stanovisko EIA je dle žalobce obligatorní podklad k vydání žalovaného rozhodnutí dle ustanovení § 10 odst. 4 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění pozdějších předpisů a je přitom jedno, zde je vydáno dle zákona č. 244/1992 Sb. nebo dle zákona č. 100/2001 Sb., což dokládá mj. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2010, č. j. 1 As 91/2009-83.

[24] S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2007, č. j. 1 As 39/2006-55 žalobce uvádí, že stanovisko EIA není samostatně soudě přezkoumatelné. Po vydání předmětného stavebního povolení je možné stavební záměr plně realizovat. Napadané rozhodnutí je tedy dle žalobce konečným rozhodnutím ve smyslu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2007, č. j. 1 As 39/2006-55 a navazující ustálené judikatury. Žalobce dále odkazuje také na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 2. 2012, č. j. 15A 75/2011-107, kterým krajský soud zrušil územního rozhodnutí pro stavbu dálnice D8 z důvodu nezajištění účasti dotčené veřejnosti.

[25] Pro vydání předmětného stavebního povolení tak podle žalobce chybí relevantní odborný podklad, který by vyhodnotil vliv záměru (stavby 2) dle zákona č. 100/2001 Sb. aspoň ve fázi zjišťovacího řízení. Jde tak o zásadní vadu stavebního řízení, neboť stanovisko EIA ze dne 6. 6. 1994 takovým podkladem není, jak to již zpochybnil rozsudek Nejvyššího správního soudu týkající se územního rozhodnutí k stavbě 1.

[26] K nutnosti posouzení stanoviska EIA ve stavebním řízení pak žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2007, č. j. 5 As 9/2006-146, v němž se zkoumala zákonnost vydání stavebního povolení pro plovárnu ve Znojme, přičemž bylo shledáno, že stanovisko EIA je nezákonné. Nejvyšší správní soud tak došel k závěru, že záměr stavby je třeba vztáhnout i na řízení o povolení stavby, nikoliv jen na řízení o územním rozhodnutí.

[27] Tento právní názor Nejvyššího správního soudu podle žalobce plně spadá i na předmětný spor. Žalobce shrnuje, že povinným podkladem pro vydání předmětného stavebního povolení, které bylo potvrzeno napadeným rozhodnutím, měly být buď závěry zjišťovacího řízení (přinejmenším) nebo stanovisko EIA (optimálně), které měly být vydány dle zákona č. 100/2001 Sb. Pro povinnost vydat (optimálně) nové stanovisko EIA pro stavbu 1 a stavbu 2 se pak dle žalobce vyslovil i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 As 6/2010-246.

[28] Žalobce také opakovaně upozorňuje na skutečnost, že osoba zúčastněná na řízení a) si je vědoma zastaralosti stanoviska EIA, jelikož na její podnět bylo na úřední desce Krajského úřadu Jihomoravského kraje dne 28. 4. 2011 sděleno oznámení o zahájení nového posuzování

vlivů na životní prostředí pro předmětný záměr. Řízení však bylo na žádost osoby zúčastněné na řízení a) dne 19. 5. 2011 bez udání důvodu ukončeno. Tím bylo dle žalobce znemožněno vypracování a vydání závěrů zjišťovacího řízení krajským úřadem.

III.IV. Žalobní bod č. 3: absence platné nadřazené územně plánovací dokumentace

[29] Žalobce upozorňuje na absenci platné nadřazené územně plánovací dokumentace, tj. Zásad územního rozvoje Jihomoravského kraje (dále jen „ZÚR JmK“). Předmětný záměr obchvatu Znojma silnicí I/38 totiž představuje nadmístní dopravní koridor (prvek), který ale nebyl v době vydání žalovaného rozhodnutí dne 9. 11. 2012 součástí žádných platných ZÚR JmK, neboť ty byly rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2012, č. j. 1 Ao 7/2011-526 celé zrušeny.

[30] Jelikož záměr nebyl v souladu s nadřazenou územně plánovací dokumentací, nemohlo být tak pro něho vydáno žalované rozhodnutí, neboť prvostupňové i odvolací řízení tvoří jednotu. Soulad záměru s územně plánovací dokumentací musí tedy dle žalobce platit i v době rozhodování odvolacího orgánu. Žalovaný tedy nepostupoval v souladu s ustanoveními § 2 odst. 1 a § 8 odst. 1 správního řádu a také dle § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona.

[31] Žalobce v této souvislosti připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2010, č. j. 5 As 77/2009-107, ve kterém tento soud mj. rozhodl, že i přes obdržený souhlas obecního stavebního úřadu je specializovaný stavební úřad (v odkazovaném případě vodoprávní úřad) povinen ověřit soulad projektové dokumentace s územně plánovací dokumentací, protože obecní stavební úřad ve smyslu § 15 odst. 2 stavebního zákona jen ověřuje dodržení svých podmínek stanovených v územním rozhodnutí.

[32] Nadto žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-185, ze kterého vyplývá, že nelze umisťovat a povolovat záměr nadmístního významu jen na základě územního plánu obce. Nelze tedy dle žalobce připustit, aby si obec sama ve svém územním plánu vymezila záměr nadmístního významu, byť s dodatečným posvěcením politiky územního rozvoje, která však je z části neaktuální a zavádějící a bez jakéhokoliv vyhodnocení možných variant řešení, což je předmětem zásad územního rozvoje a jejich části SEA.

III.V. Žalobní bod č. 4: nízká kvalita hlukové a rozptylové studie

[33] Podstatou námitky žalobce je skutečnost, že ve Znojmě a v jeho nejbližším okolí, tzn. včetně území pro plánovanou stavbu, bylo Českým hydrometeorologickým ústavem (ČHMÚ) opakovaně v minulých letech doloženo, že jsou překračovány limity na ochranu ovzduší, přičemž hlavním důvodem je nadměrná silniční doprava. Obdobně lze (analogicky) předpokládat, že jsou překračovány limity hluku.

[34] Stavební úřad se ve stavebním povolení opírá o souhlasné závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Jihomoravského kraje ze dne 27. 5. 2011, č. j. KHSJM

22785/2011/ZN/HOK, která vychází z rozptylové studie „Rozptylová studie č. E/3062-2011, I/38 Znojmo-obchvat, I. a II. stavba, autor: Technické služby ochrany ovzduší spol. s r.o. ze dne 4. 3. 2011“ a hlukové studie „Silnice I/38 Znojmo-obchvat, I. a II. stavba – Hluková studia – var. s MÚK Suchohrdelská, autor Tomáš Bártek ze dne 28. 11. 2011“ *[pozn. zdejšího soudu: zde je zřejmě v žalobě překlep; jak vyplývá ze spisové dokumentace, předmětná studie je z 28. 2. 2011 a byla doplněna dne 11. 4. 2011, toto doplnění se však netýkalo předmětné stavby, ale stavby I].*

[35] K rozptylové studii žalobce uvádí, že studie vůbec nezmiňuje skutečnosti, že jsou v dotčené oblasti opakovaně překračovány zákonné limity znečištění ovzduší, což dokládá konkrétními hodnotami z měření ČHMÚ a konstatuje, že pokud by byla pravda, že silniční provoz nové plánované silnice I/38 má tak malý příspěvek ke znečištění ovzduší v jejím okolí, pak by vůbec nebylo nutné přesouvat silnici ze středu města Znojma kamkoliv jinam. Nejedná se tedy o odborný podklad, neboť se vůbec nezabývá stávajícím stavem ovzduší jako tzv. pozadíový stav.

[36] K hlukové studii žalobce uvádí, že je situace podobná jako u rozptylové studie. Nerespektuje zákonné požadavky zákona č. 100/2001 Sb., jelikož autoři nevycházeli z kapacity předmětného záměru, jak požaduje ustanovení § 4 tohoto zákona. Protože hluková (a ostatně i rozptylová studie) nevychází z takto definované kapacity jednotlivých dopravních záměrů, ale jen z odhadovaných údajů pro určitý budoucí rok, pak tyto studie nerespektují účel zákona č. 100/2001 Sb., tj. vyhodnotit očekávané vlivy záměru na životní prostředí a veřejné zdraví pro plnou kapacitu záměru.

[37] Dle názoru žalobce nejsou obě studie na základě těchto skutečností relevantním podkladem, neboť také nebyly veřejně projednány a ani nebyly nikde zveřejněny. Studie jsou nepřesvědčivé a spíše formálního charakteru. Stavební úřad i žalovaný tak rozhodly v rozporu s ustanoveními § 3 a § 50 ve vztahu k § 36 odst. 3 správního řádu, neboť není zajištěn stav věci, o němž by nebyly závažné pochybnosti, ačkoliv se jedná o veřejný zájem ochrany veřejného zdraví a žalobce se nemohl seznámit s relevantními a odborně kvalitními studiemi.

III.VI. Žalobní bod č. 5: nevypořádání námitek v odvolání

[38] Žalobce upozorňuje, že se žalovaný řádným a přezkoumatelným způsobem dle ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu nevyjádřil k odvolacím námitkám žalobce, konkrétně s námitkami č. 12, č. 17, č. 18, č. 53, č. 72 – 74.

[39] Současně žalobce nemůže akceptovat způsob vypořádání námitek č. 7 – 10, které se týkají procesu EIA, což je uvedeno v příslušném žalobním bodě a také nesouhlasí s vypořádáním námítky č. 9, kde se mimoúrovňová křižovatka dle žalovaného nepokládá za nadmístní prvek v územním plánování.

[40] Žalobce dále poukazuje na nevypořádání námitek č. 13, č. 14, č. 29 – 39, u nichž považuje tvrzení žalovaného za nepřesvědčivé a formální vykazující znaky spekulací místo toho, aby se vypořádání těchto námitek opíralo o doložená přezkoumatelná fakta.

[41] Podle názoru žalobce je tak napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť není jednoznačné, jak se žalovaný ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu pečlivým, doložitelným a přesvědčivým způsobem vypořádal s výše uvedenými námitkami z celkových 77. Jde o vážnou chybu stavebního řízení, která podle názoru žalobce způsobuje i jeho nezákonnost.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

[42] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 5. 3. 2013, navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, souhlasil, aby o žalobě bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, a nežádal náhradu nákladů řízení. Replika žalobce na toto podání došla zdejšímu soudu po uplynutí lhůty k jejímu podání dne 11. 6. 2013. Soud tuto repliku bude, přes uvedenou skutečnost nedodržení lhůty, bez dalšího v řízení reflektovat. Pro přehlednost bude vždy uvedeno vyjádření žalovaného k jednotlivým žalobním bodům a rovnou k nim pak bude uvedena i replika žalobce.

IV.I. K žalobnímu bodu č. 1

[43] Dle vyjádření žalovaného se předmětné námitky – č. 40, č. 42 a č. 43 – týkají obsahu dokumentace doložené k územnímu řízení a vlastního územního rozhodnutí. Tedy jedná se o námitky týkající se výsledku územního řízení, tedy vlastní zákonnosti územního rozhodnutí (rozhodnutí o umístění stavby) a měly by být, podle názoru žalovaného, uplatněny v odvolacím řízení k předmětnému územnímu rozhodnutí či v navazující správní žalobě. Žalovaný zdůrazňuje, že územní rozhodnutí pro předmětnou stavbu nebylo zrušeno.

[44] Žalovaný uvádí, že obecný stavební úřad dle ustanovení § 15 odst. 2 stavebního zákona nemůže zkoumat vlastní zákonnost územního rozhodnutí. Proto také žalovaný obsah uvedených námitek nemohl posoudit podle jejich obsahu, jak je tvrzeno žalobcem, neboť ani z obsahu není zřejmé, že by žalobce tvrdil, že platné územní rozhodnutí je v rozporu s napadeným stavebním povolením. Naopak žalobce namítal vlastní nezákonnost územního rozhodnutí, což není možné řešit postupem podle ustanovení § 149 odst. 4 správního řádu.

[45] Žalobce ve své replice nejprve shrnuje obsah předmětných námitek – č. 40, č. 42 a č. 43 a dále zdůrazňuje, že se nadále domnívá, že se námitky týkají zpochybnění zákonnosti souhlasu obecného stavebního úřadu, neboť má vážné pochybnosti o reálném splnění těchto 3 podmínek územního rozhodnutí (nadto uvádí, že tyto podmínky často ani býti splněny nemohou). Žalobce se domnívá, že tyto jeho námitky nesměřovaly proti územnímu rozhodnutí, ale proti obsahu závazného stanoviska, ačkoliv tento požadavek přímo neformuloval, což mu nemůže být k tíži. Žalobce také uvádí, že žalovanému nic nebránilo, aby na základě principu předběžné opatrnosti dle ustanovení § 3 a § 2 odst. 4 správního řádu vyzval krajský úřad k přezkumu předmětného souhlasu.

IV.II. K žalobnímu bodu č. 2

[46] Žalovaný nejprve zdůrazňuje, že tvrzení žalobce, že Nejvyšší správní soud zrušil svým rozsudkem ze dne 31. 2. 2010, č. j. 8 As 6/2010-246, stanovisko EIA na celou stavbu není pravdivé, neboť soud zrušil pouze územní rozhodnutí pro 1. stavbu. Územní rozhodnutí vydané pro 2. stavbu zrušeno nikdy nebylo.

[47] K výtce žalobce uvedené v bodu [28] tohoto rozsudku žalovaný uvádí, že ze závěru zjišťovacího řízení dle § 7 zákona č. 100/2001 Sb. pro předmětný povolovaný záměr (zahájené osobou zúčastněnou na řízení a) dne 28. 4. 2011) vyplynulo, že v území nejsou avizovány zásadní změny, které by se významným způsobem odrazily v dopadech záměru (což je podloženo vyjádřeními Krajské hygienické stanice ze dne 12. 5. 2011, č. j. KHSJM 19643/2011/ZN/HOK; České inspekce životního prostředí ze dne 12. 5. 2011, č. j. ČIŽP/47/1PP/1106660002/11/BLV a orgánu ochrany přírody – Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru životního prostředí ze dne 28. 3. 2011, č. j. JMK 38635/2011; vše založeno ve spisové dokumentaci), a tak stavebník (osoba zúčastněná na řízení a)) své oznámení o zahájení řízení stáhnul. Žalovaný uvádí, že bylo potvrzeno, že nedošlo k takovým změnám, které by si vyžádaly dokončení posuzování EIA, a proto došlo k jeho zastavení.

[48] K námitce neplatnosti EIA pak žalovaný s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2013, č. j. 1 As 164/2012-54, uvádí, že smysl územní řízení je odlišný od smyslu stavebního řízení, a že námitky proti procesu SEA a EIA není možné uplatnit ve stavebním řízení, neboť se jedná o námitky, které mají být projednány v řízení územním. Stavební řízení není pokračováním řízení územního, neboť předmět obou řízení je odlišný. Dále také připomíná opakované souhlasy Ministerstva životního prostředí o použitelnosti stanoviska EIA na předmětnou stavbu (viz bod [5] tohoto rozsudku).

[49] Žalovaný shrnuje, že dle jeho názoru se stavební úřad nemůže zabývat platností stanoviska EIA, a to zejména za situace, kdy toto stanovisko bylo podkladovým stanoviskem platného územního rozhodnutí. Nejvyšší správní soud nezrušil stanovisko EIA, ale územní rozhodnutí pro 1. stavbu. Územní rozhodnutí pro 2. stavbu je platné a projednávaná stavba je v souladu s tímto územním rozhodnutím. Platnost stanovisek, vydaných podle zákona č. 244/1992 Sb., nebyla časově omezena. Nebyla změněna trasa ani charakter komunikace. Námitka neplatnosti EIA měla být uplatněna v územním řízení. Žalovaný se proto zabýval námitkou neplatnosti EIA a odůvodněním jejího odmítnutí v rozsahu, který odpovídá tomuto jeho předkládanému tvrzení.

[50] Žalobce v replice nejprve uvádí, že podstatou tohoto žalobního bodu je námitka proti kvalitě a relevantnosti stanoviska EIA z roku 1994 z hlediska jeho zastaralosti. V tomto ohledu opakovaně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 2. 2010, č. j. 8 As 6/2010-246. Žalobce upozorňuje, že osoba zúčastněná na řízení a) měla v této věci konat a to přinejmenším tak, že měla získat závěry zjišťovacího řízení, a pokud tak nečinila, měl žalovaný tuto zásadní vadu žádosti o vydání stavebního povolení (nezákonnost stanoviska EIA) odstranit. Za těchto okolností a s odkazem na citovaný rozsudek tak žalobce setrvává na

názoru, že v řízení chybí relevantní aktuální podklad, který by se zabýval vlivem povolovaného záměru na životní prostředí.

[51] Žalobce také odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 53/2011-67, ze kterého je zřejmé, že když je na základě vadného či nezákonného podkladového závazného stanoviska správní rozhodnutí správním soudem zrušeno, pak je nutné předložit nové podkladové závazné stanovisko. Analogicky pokud tedy Nejvyšší správní soud zrušil svým rozsudkem ze dne 31. 2. 2010, č. j. 8 As 6/2010-246 územní rozhodnutí pro 1. stavbu, měla se osoba zúčastněná na řízení a) tímto rozsudkem řídit a opatřit si přinejmenším závěry zjišťovacího řízení pro 2. stavbu. Se stejnou argumentací pak odmítá také postup Ministerstva životního prostředí (viz bod [5] tohoto rozsudku), jelikož dle uvedených rozsudků v tomto bodě nelze nezákonnost podkladového stanoviska překlenout vyjádřením či sdělením bez právní síly, ale jen vydáním nového závazného stanoviska.

[52] Dle žalobce je stanovisko EIA dle § 10 odst. 4 zákona č. 100/2001 Sb. podkladem pro všechna navazující řízení a krajský úřad i žalovaný jsou povinny jej zohlednit i ve stavebním řízení. Jako nepřipadný odmítá odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2013, č. j. 1 As 164/2012-54, jelikož ten se týká jen umístování dálnice, nikoliv jeho povolování a setrvává na právním názoru vyjádřeném v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2007, č. j. 5 As 9/2006-146 a upozorňuje, že předmět řešené kauzy je totožný se sporem v uvedeném rozsudku Nejvyššího správního soudu. Dále pak také podpůrně odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 3. 2013, č. j. 15A 33/2010-141, v němž uznal žalobu občanského sdružení proti vydání stavebního povolení pro část dálnice D8.

IV.III. K žalobnímu bodu č. 3

[53] Žalovaný uvádí, že předmětem řízení bylo vydání stavebního povolení speciálním stavebním úřadem. Úkony tohoto úřadu jsou taxativně stanoveny v ustanovení § 111 stavebního zákona a nepatří k nim žalobcem namítané úkony. Soulad navržené stavby s rozhodnutím o umístění stavby pak byl potvrzen postupem dle ustanovení § 15 odst. 2 stavebního zákona. Zásady územního rozvoje Jihomoravského kraje (se zpracovanou přeložkou silnice I/38) byly vydány dne 22. 9. 2011 a v době vydání stavebního povolení (9. 2. 2012) byly platné.

[54] Dle žalobce musí každý stavební úřad dle § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona přezkoumávat žádost i z hlediska souladu s územně plánovací dokumentací, jak vyplývá z, v žalobě uvedeném, rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2010, č. j. 5 As 77/2009-107. Spornou otázkou mezi stranami tedy dle žalobce je, jestli tento soulad musí přezkoumávat i speciální stavební úřad, nejen obecný stavební úřad. Jednoznačnou odpověď dle žalobce přináší v tomto bodě citovaný rozsudek, kdy bylo zrušeno rozhodnutí speciálního stavebního úřadu o vydání stavebního povolení ke stavbě vodního díla právě z důvodu neposouzení záměru s platnou územně plánovací dokumentací.

IV.IV. K žalobnímu bodu č. 4

[55] Žalovaný uvádí, že námitkou č. 66 podaného odvolání žalobce zpochybnil přípustnost závazného stanoviska Krajské hygienické stanice Jihomoravského kraje (viz bod [34] tohoto rozsudku). Ačkoliv žalobce výslovně nežádal o prověření zákonnosti tohoto závazného stanoviska, bylo jeho podání vyhodnoceno jako odvolání směřující do předmětného závazného stanoviska a následně postupem podle ustanovení § 149 odst. 4 správního řádu prověřeno Ministerstvem zdravotnictví, které vydalo dne 2. 10. 2012, č. j. 26476/2012-OZV-25.7.2012, závazné stanovisko potvrzující závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Jihomoravského kraje, a kterým byla potvrzena správnost postupu podřízeného orgánu ochrany zdraví a věnuje se také otázce hluku z provozu na pozemních komunikacích v předmětné lokalitě.

[56] Žalobce v replice nesouhlasí s tvrzením, že namítaná nevěrohodnost a nízká kvalita hlukové a rozptylové studie byla žalovaným odstraněna přezkumem zákonnosti závazného stanoviska dle ustanovení § 149 odst. 4 správního řádu, neboť z předmětného závazného stanoviska Ministerstva zdravotnictví nelze jednoznačně určit, zda se ministerstvo v rámci přezkumu skutečně zabývalo nejen obsahem závazného stanoviska, ale i odvolacími námitkami ve věci nízké kvality hlukové a rozptylové studie.

[57] Žalobce dále s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008-126 uvádí, že ohledně hlukové studie se jedná o námitku, o níž má pravomoc rozhodnout stavební úřad jen v součinnosti s dotčeným orgánem ochrany veřejného zdraví, od něhož si má vyžádat stanovisko k předmětným námitkám. Dále pak odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2009, č. j. 1 As 72/2009-120, kde soud potvrdil právní názor Městského soudu v tom, že stavební úřad nemůže námitku stran hluku zamítnout ryze formalisticky s tím, že nemá důvod pochybovat o správnosti dokumentace, a nestačí tedy pouze odkaz stavebního úřadu na stanovisko dotčeného orgánu státní správy.

[58] Žalobce zdůrazňuje, že pro projednání hlukových a rozptylových studií existuje zákonem daný proces, a to je veřejné projednání posouzení vlivů na životní prostředí. Nelze proto tento proces obcházet ukládáním parciálních a obtížně projednávaných podkladů do spisu. Konečně pak také opakuje argumenty uvedené v samotné žalobě stran opakovaného překračování zákonných limitů znečištění ovzduší.

IV.V. K žalobnímu bodu č. 5

[59] Žalovaný k tomuto žalobnímu bodu uvádí, že všechny námitky byly v souladu se zákonem vypořádány, a to takto: námitka č. 12 – vypořádána přezkumem zákonnosti závazného stanoviska krajského hygienika (viz bod [55] tohoto rozhodnutí); námitky č. 13 a č. 14 – vypořádány na str. 10 a násl. napadeného rozhodnutí; námitky č. 17 a č. 18 – vypořádány na str. 12, v 1. a 2. odstavci napadeného rozhodnutí; námitka č. 53 – otázce označení silnice S8 se věnuje str. 3-4 napadeného rozhodnutí; námitka č. 74 – vypořádána na str. 19 napadeného rozhodnutí.

[60] Žalobce v replice uvádí, že žalovaný namítal nepřezkoumatelnost 24 svých námitek, zatímco žalovaný ve svém vyjádření tvrdí, že podle zákona přezkoumal výše uvedených 6 námitek žalobce v jeho odvolání.

[61] Žalobce k námitce č. 12 uvádí, že tuto skutečnost přehlédl. K námitkám č. 13 a č. 14 uvádí, že napadá formálnost jejich vypořádání a navíc, že ZÚR JmK, jako nadřazená územně plánovací dokumentace, nabyly platnosti až v průběhu doručování prvostupňového stavebního povolení (doručeno 9. 2. 2012, platnost ZÚR JmK až dne 17. 2. 2012). Krajský úřad tak vydal stavební povolení předtím, než ZÚR JmK nabyly právní moci.

[62] Žalobce k vypořádání námitek č. 17 a č. 18 uvádí, že nesouhlasí s tvrzením žalovaného, protože na str. 12 napadeného rozhodnutí se žádné řádné vypořádání námitek nenachází. Žalobce přitom v těchto námitkách tvrdí, že byl opomenutým účastníkem územního řízení a popisuje svou aktivní snahu se tohoto účastenství domoci. Žalovaný však na str. 12 řeší jiné námitky žalobce.

[63] Žalobce k vypořádání námitky č. 53 nemůže přisvědčit, ačkoliv jisté náznaky o vypořádání této námitky na str. 3-4 jsou. Stran námitky č. 74 žalobce uvádí, že vypořádání této námitky na str. 18, ani na str. 19 napadeného rozhodnutí nenašel.

[64] Žalobce závěrem shrnuje, že žalovaný v souladu se zákonem nedoložil, že celkem 23 odvolacích námitek bylo přezkoumatelně, přesvědčivě a věrohodně přezkoumáno dle ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Podle názoru žalobce je ovšem celý takto chaotický způsob vypořádání námitek žalovaným, kdy nelze jednoznačně a přehledně zjistit, jakou odvolací námitkou se a kde žalovaný zabývá, za porušení ustanovení § 3 a § 6 odst. 2 správního řádu a za obcházení ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, což nelze připustit.

V. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení a)

[65] Osoba zúčastněná na řízení a) ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 8. 4. 2013, navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, případně odmítl pro nedostatek žalobní legitimace na straně žalobce. Domnívá se, že z ustanovení Aarhuské úmluvy, ani z uvedené evropské směrnice neplynou účinky přímo do sféry práv jednotlivých subjektů vnitrostátního (českého) práva. Současně se nedomnívá, že žalobci svědčí aktivní žalobní legitimace dle ustanovení § 65 odst. 1 nebo odst. 2 s.ř.s., protože z obsahu žaloby, ani z doloženého průběhu předmětných správních řízení není zjevné, že by byl žalobce jakkoliv krácen na svých právech, které by bylo takového charakteru, že by v jeho důsledku mohlo dojít k vydání nezákonného rozhodnutí. Žalobce neoznačuje svá údajně zkrácená procesní práva a tak ani nemůže uvést příčinnou souvislost mezi tímto zkrácením a tvrzenou nezákonností, čímž nenaplnil zákonem stanovené předpoklady pro aktivní žalobní legitimaci.

[66] Osoba zúčastněná na řízení a) má za to, že se žalovaný dostatečně vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí se všemi námitkami žalobce a rozhodl v souladu

s požadavky kladenými na tento proces příslušnými obecně závaznými právními předpisy. Žalobcem uváděné skutečnosti pak nejsou v soudním řízení relevantní.

[67] Osoba zúčastněná na řízení a) se ve vztahu k žalobním bodům č. 1 a č. 3 domnívá, že v případě souladu záměru s územně plánovací dokumentací jde o zákonem aprobované skutečnosti spadající svoji povahou pod ustanovení § 114 odst. 2 stavebního zákona v tehdy účinném znění, tedy, že tyto žalobcovy argumenty měly anebo mohly být ve formě námitek uplatněny v územním řízení, v němž je soulad záměru s územně plánovací dokumentací primárně posuzován.

[68] Osoba zúčastněná na řízení a) k žalobnímu bodu č. 2 uvedla, že jak konstatoval žalovaný, stanovisko EIA je nutným podkladem pro územní řízení a speciálnímu stavebnímu úřadu nepřísluší posuzování zákonnosti procesu projednání EIA. Dále pak k žalobnímu bodu č. 5 uvedla, že se žalovaný dle jejího názoru řádně v souladu se zákonem vypořádal se všemi námitkami.

VI. Posouzení věci krajským soudem

[69] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 s.ř.s. osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 2 s.ř.s. (viz níže) a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.

[70] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a na základě ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas.

[71] Krajský soud uvádí, že se bude pro přehlednost nejprve zabývat aktivní žalobní legitimací žalobce a poté 5 žalobními body uvedenými v žalobě.

VI.I. Aktivní žalobní legitimace žalobce

[72] Žalobce se ve své žalobě domáhal aktivní procesní legitimace jak procesní, tak také hmotné. Výslovně se však odkazoval jen na ustanovení § 65 odst. 2 s.ř.s., které však výhradně zakotvuje pouze aktivní žalobní legitimaci procesní („žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí“). Naopak na ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. upravující hmotnou aktivní žalobní legitimaci („kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového

rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.“) žalobcem odkazováno nebylo. Nicméně z jeho žaloby je patrné, že se domáhá také hmotné aktivní žalobní legitimace v tomto řízení dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s., proto ji zdejší soud také posoudil.

[73] Ve vztahu k ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. je nezbytné, aby subjekt domáhající se této aktivní žalobní legitimace byl nositelem veřejného hmotného subjektivního práva. Krajský soud plně odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozhodnutí ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 As 2/2009-80; rozhodnutí ze dne 2. 9. 2009, č. j. 1 As 40/2009-251; rozhodnutí ze dne 7. 12. 2005, č. j. 3 As 8/2005-118 a další) a také ustálenou judikaturu Ústavního soudu (např. usnesení ze dne 6. 1. 1998, sp. zn. I. ÚS 282/97; usnesení ze dne 10. 7. 2008, sp. zn. III. ÚS 3118/07), ze kterých vyplývá, že práva vztahující se k životnímu prostředí přísluší pouze osobám fyzickým, jelikož se jedná o biologické organismy, které, na rozdíl od právnických osob, podléhají eventuálním negativním vlivům životního prostředí. Z toho je zřejmé, že žalobce, jakožto občanské sdružení, jehož hlavním cílem je ochrana přírody a krajiny, není nositelem hmotných práv. Judikatorní výjimky uvedené žalobcem se vždy vztahovaly k velmi specifickým případům, případně obsahově jiným správním procesům, a není možné je aplikovat generálně, natožpak z nich vyvozovat obecnou aktivní žalobní legitimaci hmotnou občanských sdružení (po účinnosti nového občanského zákoníku „zaspaných spolků“) ve všech procesech.

[74] Dále žalobce dovozoval svou aktivní žalobní legitimaci s přihlédnutím k obsahu čl. 9 Aarhuské úmluvy. V této otázce krajský soud odkazuje zejména na rozhodnutí Soudního dvora EU ze dne 8. 3. 2011, ve věci C-240/09 (Lesoochranárske zoskupenie VLK v. Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky) a na něj množství navazujících rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 3. 3. 2011, č. j. 1 As 7/2011-397), ze kterých vyplývá, že Aarhuská úmluva nemá povahu „self-executing“ smlouvy, tedy smlouvy samovykonatelné a přímo aplikovatelné. Judikatorně tedy bylo dovozeno, že nevládní organizace založené za účelem ochrany přírody a krajiny musí splnit požadavky vnitrostátních předpisů, aby měly přístup k soudu dle čl. 9 odst. 2 Aarhuské úmluvy, a že nelze dovozovat aktivní žalobní legitimaci přímo z této mezinárodní smlouvy (která je i sekundárním pramenem evropského práva).

[75] Dále žalobce dovozoval svou aktivní žalobní legitimaci s odkazem na ustanovení článku 10a směrnice Rady 85/337/EHS ze dne 27. 6. 1985, ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/35/ES ze dne 26. 5. 2003. Aby mohla být žalobní legitimaci dovozována přímo z uvedené směrnice, musely by být splněny podmínky pro její přímý účinek. Vzhledem ke skutečnosti, že došlo k řádné implementaci směrnice do českého právního řádu v podobě ustanovení § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny, a také se její ustanovení projevují v ustanovení § 23 zákona č. 100/2001 Sb., nejsou dány podmínky pro její přímý účinek, jak bylo stanoveno v rozhodnutí Soudního dvora ze dne 5. 4. 1979 ve věci 148/78 (Ratti). K možné aplikaci rozsudku Soudního dvora EU ze dne 12. 5. 2011, ve věci C-115/09, zdejší soud nad rámec výše uvedeného uvádí, že tento rozsudek se věnoval toliko článku 6 směrnice Rady 92/43/EHS ze dne 21. května 1992 v otázce ochrany přírodních stanovišť, volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin, a není možné jej vztáhnout na

toto řízení v otázce stavebního povolení. K ostatním žalobcem uvedeným odkazům (zejména stran dokumentu z 39. jednání Evropské hospodářské komise OSN a rozhodnutí Compliance Committee Aarhuské úmluvy) zdejší soud uvádí, že nejsou pro Českou republiku právně závazné, mají spíše doporučující charakter pro zákonodárce, nikoliv pro soudní moc, tudíž se jimi zdejší soud nebude zabývat.

[76] Krajskému soudu je znám nálezn Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2014, sp.zn. I. ÚS 59/14. Krajský soud uvádí, že Ústavní soud se zabýval toliko aktivní žalobní legitimací spolků (občanských sdružení) v návrzích na zrušení územního plánu jakožto opatření obecné povahy dle ustanovení § 101a s.ř.s. Ústavní soud nikterak nezpochybňuje neexistenci přímého účinku Aarhuské úmluvy, pouze dovozuje nutnost výkladu předmětného ustanovení § 101a s.ř.s. v souladu s Aarhuskou úmluvou, a na základě toho pak dovozuje aktivní žalobní legitimaci spolků (občanských sdružení) v těchto procesech, a to nikoliv generálně, ale pouze za splnění určitých podmínek. V řešeném případě se však nejedná o návrh na zrušení územního plánu jakožto opatření obecné povahy, ale o žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, a tudíž zdejší soud nemůže ani při nejextenzivnějším možném výkladu závěrů předmětného nálezu dovodit, že by se závěry Ústavního soudu v citovaném nálezu jakkoliv vztahovaly k ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s.

[77] Dle názoru krajského soudu tedy nelze, vzhledem k výše uvedenému, v žalobcově případě dovozovat jeho aktivní žalobní legitimaci hmotnou ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. nebo ustanovení § 66 odst. 4 s.ř.s.

[78] Krajský soud naopak souhlasí s názorem žalobcem, že je dána jeho aktivní žalobní legitimace procesní ve smyslu ustanovení § 65 odst. 2 s.ř.s (citovaného v bodě [72] tohoto rozsudku). Zdejší soud konstatuje, že mezi stranami je nesporné, že žalobcem byl účastníkem předmětného stavebního řízení a shledává, že žalobce ve své žalobě výslovně tvrdí, že byl postupem žalovaného dotčen na svých procesních právech takovým způsobem, že toto porušení procesních předpisů mohlo způsobit nezákonnost napadaného i prvostupňového rozhodnutí (stavebního povolení) a v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2009, č. j. 1 As 40/2009-251 („*k založení aktivní žalobní legitimace musí občanské sdružení ve smyslu § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny v řízení před soudem tvrdit zkrácení na svých procesních právech v předchozím správním řízení. Procesní práva žalobce v sobě přitom zahrnují i právo na to, aby se správní orgány s jeho námitkami i odvolacími důvody řádně vypořádaly.*“) shledává, že byly naplněny všechny zákonem předpokládané skutečnosti pro procesní aktivní žalobní legitimaci žalobce, a tedy, že se zdejší soud bude meritorně zabývat jednotlivými žalobními body, týkající-li se procesních práv žalobce.

VI.II. Žalobní bod č. 1: přezkum zákonnosti závazného stanoviska vydaného obecním stavebním úřadem

[79] Podstatou tohoto žalobního bodu je námitka žalobce, že žalovaný nezajistil přezkum zákonnosti souhlasu (žalobcem označeného jako závazné stanovisko) vydaného obecním stavebním úřadem dle ustanovení § 15 odst. 2 stavebního zákona, ačkoliv žalobce namítal

nedodržení podmínek územního rozhodnutí a z toho vyplývající nezákonnost předmětného souhlasu.

[80] Ustanovení § 15 odst. 2 stavebního zákona stanoví: „*speciální stavební úřady postupují podle tohoto zákona, pokud zvláštní právní předpisy pro stavby podle odstavce 1 nestanoví jinak. Povolení pro stavby mohou vydat jen se souhlasem obecného stavebního úřadu příslušného k vydání územního rozhodnutí, který ověřuje dodržení jeho podmínek; souhlas není správním rozhodnutím. Jestliže se nevydává územní rozhodnutí ani územní souhlas, postačí vyjádření obecného stavebního úřadu o souladu navrhované stavby se záměry územního plánování.*“

[81] Žalobce se dle právního názoru zdejšího soudu mylí, domnívá-li se, že souhlas dle ustanovení § 15 odst. 2 stavebního zákona je závazným stanoviskem ve smyslu § 149 správního řádu. Ustanovení § 15 odst. 2 stavebního zákona výslovně uvádí, že souhlas obecného stavebního úřadu s povolením stavby není správním rozhodnutím. Nenaplnuje však ani znaky závazného stanoviska podle § 4 odst. 2 písm. a) stavebního zákona a dále definované v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009-113. Důvodem je skutečnost, že obecný stavební úřad ve věci již před tím vydal územní rozhodnutí, přičemž v navazující fázi ověřuje, zda jsou splněny jeho podmínky. Pokud splněny jsou, obecný stavební úřad udělí souhlas, v opačném případě vyjádří nesouhlas. Takovýto „následný“ souhlas či nesouhlas nenaplnují definiční znaky závazného stanoviska. Zejména proto, že nejde o ochranu zvláštních veřejných zájmů, ale o zabezpečení realizace podmínek daných v územním řízení, které v sobě komplexně zachycují již projevené požadavky na ochranu veřejných zájmů. Nejde proto o závazné stanovisko ve smyslu § 149 správního řádu, nýbrž o tzv. jiný úkon vydávaný v režimu části čtvrté správního řádu podle § 154 a násl. správního řádu (pro doktrinální názor srov. „Roztočil, A., Hrušová, K., Lachmann, M., Potěšil, L.: *Stavební zákon. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, 842 s.“; obdobně též „Malý, S.: *Stavební zákon. Komentář*. 2. aktualizované vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2014.“). Zdejší soud pro úplnost a podepření tohoto právního názoru doplňuje, při vědomí, že v době vydání napadaného rozhodnutí nebyl tento dokument k dispozici, Metodické doporučení odboru stavebního řádu Ministerstva pro místní rozvoj ČR ze dne 23. 5. 2013 (dostupné z: <http://bit.ly/1rwGLfr>), které je po obsahové stránce totožné s výše uvedeným. Krajský soud tedy konstatuje, že předmětný souhlas obecného stavebního úřadu je sice podkladem pro vydání stavebního povolení a speciální stavební úřad se s ním musí prokazatelně a dostatečně vypořádat, ale není pro něj právně závazný. Jde tedy o jiný podklad pro rozhodnutí správního orgánu podle § 50 odst. 1 správního řádu.

[82] Tento závěr zdejšího soudu je v souladu s požadavkem zákonodárce, jehož cílem bylo zajištění nezbytného souladu obou „základních správních aktů“ v procesu povolování staveb (tedy územního rozhodnutí a stavebního povolení), protože každé toto rozhodnutí je příslušný vydat jiný správní orgán. Předmětné ustanovení má umožnit obecnému stavebnímu úřadu kontrolu splnění podmínek jeho územního rozhodnutí, když se na dalších krocích při povolování staveb v gesci speciálních stavebních úřadů již nepodílí.

[83] Krajský soud shledává, že žalobce tedy nemůže být úspěšný s námitkou, že žalovaný nezajistil přezkum zákonnosti tohoto souhlasu dle ustanovení § 149 odst. 4 správního řádu, jelikož žalovaný neměl žádnou zákonnou povinnost takto učinit. Krajský soud nadto shledává, že způsob, jakým se žalovaný vypořádal s těmito námitkami žalobce, je z jeho pohledu naprosto zákonný a více než dostatečný a plně se ztotožňuje s právním závěrem žalovaného, že předmětné námitky směřují toliko k samotné zákonnosti územního rozhodnutí (rozhodnutí o umístění stavby) a měly být uplatněny v odvolacím řízení k předmětnému územnímu rozhodnutí či v případné navazující správní žalobě, nikoliv až v řízení o stavebním povolení, kdy jsou beznadějně zpozdilé. Obecný stavební úřad nade vší pochybnost vyjádřil souhlas se stavebním povolením a potvrdil jeho soulad s územním rozhodnutím, i s územně plánovací dokumentací, a není v pravomoci žalovaného do této jeho výhradní pravomoci (vzešlé z ustanovení § 15 odst. 2 stavebního zákona) zasahovat způsobem, jakým to požaduje ve svých odvolacích (i totožných žalobních) námitkách žalobce. Žalobce tedy s tímto žalobním bodem nemohl být úspěšný.

VI.III. Žalobní bod č. 2: závažné vady procesu EIA o hodnocení vlivů na životní prostředí a nezákonnost vydání stanoviska EIA ze dne 6. 6. 1994

[84] Podstatou tohoto žalobního bodu, je nejprve posouzení právní otázky, jestli stanovisko o hodnocení vlivů na životní prostředí – tzv. stanovisko EIA – vydané podle zákona č. 244/1992 Sb. má být vůbec specializovaným stavebním úřadem samostatně posuzováno jako odborný podklad v řízení o vydání stavebního povolení; a jestli ano, jestli toto konkrétní stanovisko EIA ze dne 6. 6. 1994, č. j. 200-PD/403/2637/94, má takové obsahové vady, resp. jestli zde byly takové závažné vady při jeho schvalování, aby jej soud prohlásil za nezákonné a s ním za nezákonné i navazující stavební povolení, resp. řízení o něm.

[85] Krajský soud nejprve posuzoval právní otázku, jestli na závaznost stanoviska EIA vydaného podle zákona č. 244/1992 Sb., má vliv pozdější přijatá právní úprava, tedy zákon č. 100/2001 Sb. V souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2010, č. j. 1 As 91/2009-83, kde bylo judikováno, že „na použití nebo závaznost stanoviska EIA vypracovaného před nabytím účinnosti zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, je nezbytné pohlížet optikou eurokonformního výkladu, tj. zohlednit stanovisko EIA v souladu s § 10 odst. 4 téhož zákona v navazujících správních řízeních zahájených po nabytí účinnosti tohoto zákona“, zdejší soud dovodil, že je třeba vzít v potaz závaznost zkoumaného stanoviska EIA ze dne 6. 6. 1994 i z hlediska ustanovení § 10 odst. 4 zákona č. 100/2001 Sb., tedy, že „správní úřad, který vydává rozhodnutí nebo opatření podle zvláštních právních předpisů (dále jen "rozhodnutí"), zveřejní žádost o vydání tohoto rozhodnutí, a to vždy alespoň na internetu. Při svém rozhodování bere vždy v úvahu obsah stanoviska. Bez stanoviska nelze vydat rozhodnutí nebo opatření nutná k provedení záměru v žádném správním ani jiném řízení nebo v jiném postupu podle zvláštních právních předpisů. V těchto řízeních a postupech je příslušný úřad dotčeným správním úřadem. Při svém rozhodování bere správní úřad vždy v úvahu obsah stanoviska. Jsou-li ve stanovisku uvedeny konkrétní požadavky týkající se ochrany životního prostředí, zahrne je do svého rozhodnutí; v opačném případě uvede důvody, pro které tak neučinil nebo učinil jen částečně. Rozhodnutí musí vždy obsahovat odůvodnění.“

[86] Krajský soud se tedy zabýval elementární právní otázkou o možnosti posuzování stanoviska EIA ve stavebním řízení s důrazem na odlišnosti mezi územním řízením a řízením stavebním. Nejprve připomíná ustanovení § 114 odst. 2 stavebního zákona, který upravuje námitky účastníků řízení ve stavebním řízení a stanoví: „*k námitkám účastníků řízení, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení, při pořizování regulačního plánu nebo při vydání územního opatření o stavební uzávěře anebo územního opatření o asanaci území, se nepřihlíží*“ a ve shodě s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2013, č. j. 1 As 164/2012-54, konstatuje, že stavební řízení není pokračováním územního řízení. Předmět obou těchto řízení, tj. okruh otázek, který se v nich liší, je odlišný. Důsledkem této difference je pak právě zavedení věcné koncentrace námitek účastníků řízení v ustanovení § 114 odst. 2 stavebního zákona. Námitky, které se vztahují k předmětu územního řízení, lze uplatnit pouze v tomto typu řízení, nikoliv v řízení navazujícím (tj. v daném případě v řízení stavebním). I kdyby byl přezkum zdoluhavý, nebo již nemožný (z důvodu propadlých lhůt), tak tato skutečnost nemůže prolomit bariéru mezi územním řízením a stavebním řízením, danou odlišností předmětu řízení a řešených věcných otázek.

[87] Krajský soud je tak plně ve shodě s žalovaným i s osobou zúčastněnou na řízení a), že uvedenou námitku bylo třeba uplatnit již v územním řízení, jelikož stanovisko EIA je v prvé řadě podkladem pro územní řízení, v němž se také rozhoduje o umístění stavby na přesně dané pozemky (k tomu např. také srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2004, č. j. 5 A 137/2000-37 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 8 As 2/2010-67). Obsahové námitky žalobce ke stanovisku EIA tak měly být předmětem územního řízení. Jejich posouzení ze strany správních orgánů mohlo být přezkoumáno soudem pouze v souvislosti s žalobou proti územnímu rozhodnutí. Jak je však ze spisové dokumentace a z vyjádření účastníků řízení zřejmé, předmětné územní rozhodnutí nikdy soudně napadeno nebylo a je stále platné a účinné. Jak je uvedeno výše, nelze zaměňovat smysl obou řízení, tudíž krajský soud musí dovodit, že uplatnění těchto námitek ve stavebním řízení je beznadějně zpozdilé.

[88] Žalobce se pak dále pravidelně odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 2. 2010, č. j. 8 As 6/2010-246, na základě kterého bylo zrušeno územní rozhodnutí pro stavbu 1. Nicméně krajský soud má za to, že toto řízení se týká toliko předmětného územního řízení a závěr v něm vyslovený se stal závazným pro zdejší soud, který pak projednával žalobu stěžovatele proti územnímu rozhodnutí pro stavbu 1. Právní závěry Nejvyššího správního soudu se však nikterak nedotýkají řízení stavebního, navíc pro zcela jinou, z pohledu správního řízení, stavbu 2. Se stejnou argumentací je pak třeba vypořádat odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 53/2011-67 s údajnou možností analogického výkladu na řešený případ. Nadto zde krajský soud uvádí, že stanovisko EIA ze dne 6. 6. 1994 nebylo nikdy soudem zrušeno a navíc se nejedná o závazné stanovisko, jak je požadováno v odkazovaném rozhodnutí kasačního soudu, a tedy navrhovaná analogie s uvedeným případem je neproveditelná. Krajský soud má za to, že se žalobce opětovně, a zcela chybně, snaží aplikovat závěry uvedené pro jeden samostatně řešený případ v konkrétní věci – územní rozhodnutí pro stavbu 1 – v této řešené

kause – stavebního povolení pro stavbu 2. Tento postup však není možný ani ve správním řízení, ani v řízení soudním.

[89] Opět s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2013, č. j. 1 As 164/2012-54, je třeba zopakovat, že mezi územním řízením a stavebním řízením, ačkoliv jejich výstupy představují řetězíci se správní akty, existuje z hlediska věcného bariéra striktně oddělující tato dvě řízení. Správní soudy se mohou při přezkumu stavebního povolení zabývat toliko těmi námitkami, které mají přímý vztah k předmětu stavebního řízení. Nemohou posuzovat zákonnost stavebního povolení z pohledu otázek, které se věcně neupínají k předmětu stavebního řízení. I přes namítanou zastaralost a neaktuálnost stanoviska EIA (což není předmětem hodnocení zdejšího soudu), nemohou být prolomeny zásady řízení správního (zejména ustanovení § 2 odst. 1 a odst. 2 správního řádu) s vazbou na normu obsaženou v ustanovení § 114 odst. 2 stavebního zákona. Tento právní závěr je Nejvyšším správním soudem potvrzován opakovaně – viz např. rozsudek ze dne 17. 2. 2012, č. j. 8 As 54/2011-344 („*stavební zákon z roku 2006 obsahuje relativně samostatnou úpravu několika druhů řízení, která na sebe mohou v procesu realizace výstavby navazovat, a to z chronologického hlediska i míry obecnosti od činnosti plánovací, přes problematiku umisťování již konkrétních staveb v územním řízení po stanovení podmínek jejich realizace ve stavebním řízení. Bylo by v rozporu s požadavkem právní jistoty, pokud by byl účastník správního řízení oprávněn v řízení brojít proti závěrům, které vyplynuly z řízení jiného a fakticky tak derogovat předchozí pravomocné správní rozhodnutí*“).

[90] Stran opakovaného odkazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2007, č. j. 5 As 9/2006-146, krajský soud uvádí, že tento rozsudek se vztahuje toliko k právní úpravě dle tehdy účinného zákona č. 50/1976 Sb., tzv. starého stavebního zákona, a není možné jej vztáhnout na posuzované řízení v režimu zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona, zejména stran odlišnosti v ustanoveních § 62 a násl. zákona č. 50/1976 Sb. a ustanoveních § 111 a násl. zákona č. 183/2006 Sb. Naopak judikované právní závěry uvedené v předchozích bodech jsou zcela aplikovatelné v současné právní úpravě.

[91] Stran námítky žalobce uvedené v bodě [28] tohoto rozsudku (a repliky žalovaného v bodě [47] tohoto rozsudku), krajský soud uvádí, že tato námitka (tedy proces přijímání nového stanoviska EIA pro předmětný záměr) není a ani nemůže být předmětem posuzování zdejšího soudu v řešené kauze, jelikož nemá na řešený případ zákonnosti napadaného rozhodnutí a stavebního povolení žádnou vazbu, tudíž se jí nezabýval. Stran odkazu na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 3. 2013, č. j. 15A 33/2010-141, zdejší soud uvádí, že tento se zabýval absencí podkladového rozhodnutí ve formě výjimky k zásahu do biotopů zvláště chráněných druhů organismů a nemůže být aplikovatelný na řešený případ, jelikož jsou v těchto případech posuzovány zcela rozdílné instituty. Stanovisko EIA je jednoznačně podkladem pro územní rozhodování, jak bylo zdejším soudem prokázáno výše, zatímco v odkazovaném případě bylo územním rozhodnutím stanoveno, že k žádosti o povolení stavby musí být předložena pravomocná výjimka ze zásahů do biotopů zvláště chráněných druhů organismů, čímž se stavební úřad neřídil a rozhodnutí o výjimce nahradil neformálním stanoviskem správního orgánu. Z výše uvedeného je zřejmé, že odkazovaný rozsudek nikterak nesouvisí s právní otázkou v této řešené kauze.

[92] Na základě výše uvedeného je krajský soud nucen uzavřít, že žalovaný, i prvostupňový orgán, postupovaly zcela v souladu se zákonem, jestliže samostatně neposuzovaly stanovisko o hodnocení vlivů na životní prostředí – tzv. stanovisko EIA ze dne 6. 6. 1994 – jako odborný podklad v řízení o vydání předmětného stavebního povolení. Na základě tohoto závěru, pak žalovaný, a ostatně ani krajský soud, nemohl posoudit ve stavebním řízení (resp. v tomto soudním řízení) proces přijímání tohoto stanoviska EIA a jeho vytýkané vady, jelikož tento případný přezkum měl proběhnout již v řízení územním. Žalobce tedy s tímto žalobním bodem nemohl být úspěšný.

VI.IV. Žalobní bod č. 3: absence platné nadřazené územně plánovací dokumentace

[93] Podstata tohoto žalobního bodu z větší části odpovídá právní otázce vznesené v žalobním bodu č. 2, ale nyní se vztahuje k možné přezkoumatelnosti územně plánovací dokumentace (tedy zejména územního plánu a zásad územního rozvoje) v procesu vydávání stavebního povolení prvostupňovým orgánem (speciálním stavebním úřadem) vzhledem k již pravomocnému územnímu rozhodnutí; a dále také k rozsahu tohoto přezkumu.

[94] Nejprve je nutné uvést předmětné ustanovení § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona v tehdy účinném znění: „*Stavební úřad přezkoumá podanou žádost a připojené podklady z toho hlediska, zda stavbu lze podle nich provést, a ověří zejména, zda projektová dokumentace je zpracována v souladu s územně plánovací dokumentací, s podmínkami územního rozhodnutí nebo územního souhlasu.*“

[95] Krajský soud zde opětovně odkazuje na nutnost respektování posloupnosti jednotlivých řízení tak, jak ji uvedl v bodech [86] a [89] tohoto rozsudku. Nadto výslovně odkazuje na usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 10. 2013, sp. zn. II. ÚS 1454/12 (kterým bylo potvrzeno již jednou citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2012, č. j. 8 As 54/2011-344), a kde bylo judikováno: „*Nejvyšší správní soud vyložil, že proti nesouladu plánované stavby s územním plánem má účastník brojit v rámci opravných prostředků proti územnímu rozhodnutí a je-li vznesena až ve stavebním řízení, stavební úřad k ní nepřihlíží. Požadavek obsažený v § 114 odst. 2 stavebního zákona nelze překonat ani skrze ustanovení § 111. Stavební úřad má sice povinnost i bez námítky účastníků soulad předložené projektové dokumentace s územní plánovací dokumentací posoudit, ale neznamená to, že by se znovu zabýval stejnými otázkami jako v řízení územním.*“ Krajský soud má za to, že zcela totožný závěr lze učinit i s ohledem na zásady územního rozvoje namítané v řešeném případě. Žalobce tedy měl své konkrétní námítky vůči územně plánovací dokumentaci vznášet již v územním řízení; činit tak až v řízení stavebním je beznadějně zpozdilé.

[96] Krajský soud nadto uvádí, že opakované odkazy žalobce na Zásady územního rozvoje Jihomoravského kraje (účinné ode dne 17. 2. 2012 a později zrušeny rozhodnutím Nejvyššího správního soudu) nejsou v řešené kauze nikterak relevantní, jelikož dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu není možné ve stavebním řízení přezkoumat územně plánovací dokumentaci, která nabyla účinnosti až po právní moci územního rozhodnutí – viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2012, č. j. 1 As 107/2012-139 [zveřejněn ve sbírce

rozhodnutí č. 2742/2013 Sb. NSS], kde „*stavební úřad není ve stavebním řízení oprávněn posuzovat soulad projektové dokumentace s územním plánem, který nabyl účinnosti poté, co v předcházejícím územním řízení bylo vydáno pravomocné územní rozhodnutí (§ 111 stavebního zákona). Takový postup stavebního úřadu by představoval nepřipustný zásah do práv účastníků územního (resp. stavebního) řízení nabytých v dobré víře (§ 2 odst. 3 správního řádu).*“ Krajský soud má za to, že zcela totožný závěr lze učinit i s ohledem na zásady územního rozvoje namítané v řešeném případě.

[97] Krajský soud dále posuzoval argument žalobce vzhledem k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2010, č. j. 5 As 77/2009-107, stran otázky posouzení souladu záměru s územně plánovací dokumentací speciálním stavebním úřadem, nikoliv jen obecným stavebním úřadem na základě souhlasu dle ustanovení § 15 odst. 2 stavebního zákona. Krajský soud zde respektuje právní názor Nejvyššího správního soudu, a dává za pravdu žalobci, že je třeba, aby speciální stavební úřad tento soulad zkoumal (samozřejmě s ohledem na závěry uvedené v bodech [95] a [96] tohoto rozsudku), nicméně již se neshodne se závěry žalobce, že takto prvostupňový orgán (speciální stavební úřad) při vydání předmětného stavebního povolení nepostupoval. Jak je patrné ze spisové dokumentace (a i s odůvodnění předmětného stavebního povolení), speciální stavební úřad zkoumal vyjádření Odboru regionálního rozvoje Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 14. 4. 2011, č. j. JHK 51096/2011, který vyjádřil soulad stavby s příslušnými okruhy priorit, cíli opatřeními a aktivitami naplňující opatření Programu rozvoje Jihomoravského kraje. Krajský soud zde připomíná, že zásady územního rozvoje nebyly v době vydání územního rozhodnutí platné (viz bod [96] tohoto rozsudku). Dále pak speciální stavební úřad také zkoumal, jak je opět patrné z předložené spisové dokumentace i v samotném odůvodnění stavebního povolení, vyjádření Oddělení územního plánu Odboru rozvoje Městského úřadu Znojmo ze dne 22. 3. 2011 (bez č. j.), který byl poté potvrzen vyjádřením stejného orgánu ze dne 18. 4. 2011, č. j. 28771/2011, a které ve shodě deklarují soulad záměru s platnou územně plánovací dokumentací. Nadto krajský soud připomíná, že předmětná stavba je, jak je patrné ze spisové dokumentace, výslovně souladná s Politikou územního rozvoje České republiky.

[98] Krajský soud na tomto místě odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 As 25/2009-163 a ze dne 8. 10. 2009, č. j. 4 As 24/2009-205, ze kterých vyplývá, že v pravomoci stavebního úřadu není přezkoumávat stanoviska (podkladové správní úkony) dotčených orgánů státní správy. Dotčené orgány státní správy se v nich vyjadřují ke specializovaným otázkám, které si z důvodu nedostatku odbornosti nemůže posoudit stavební úřad sám. Stavební úřad je jejich vyjádřeními vázán a do značné míry při jejich pořizování plní roli koordinátora a jeho úlohou je zajistit mezi jednotlivými stanovisky soulad. Kromě toho však je rovněž povinen zhodnotit, zda přípustnost návrhu z pohledu jednotlivých chráněných zájmů znamená při kumulaci všech dopadů plynoucích z těchto odborných stanovisek v jejich celku také přípustnost samotného návrhu (pro doktrinální názor srov. Vomáčka V.: *Judikatura Nejvyššího správního soudu: Posuzování vlivů na životní prostředí*, [Soudní rozhledy 3/2012, s. 81]).

[99] Dále se žalobce odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-185 stran údajné nezákonnosti územního plánu města Znojma. Předmětem odkazovaného rozhodnutí bylo, že „*obec nemůže ve svém územním plánu vymezit plochu*

nadmístního významu, která není vymezena v zásadách územního rozvoje“. Krajský soud však v tomto řízení zkoumá zákonnost stavebního povolení, nikoliv územního plánu jakožto opatření obecné povahy, tudíž se tímto argumentem nezabýval, ani zabývat nemohl.

[100] S ohledem na výše uvedené má zdejší soud za jednoznačně prokázané, že žalovaný, resp. prvostupňový speciální stavební úřad, zajistil, až s nadstandardní pečlivostí a v souladu se zákonem danými požadavky, přezkoumání souladu záměru stavby s územně plánovací dokumentací dle ustanovení § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona a žalobce tedy nemohl být s tímto žalobním bodem úspěšný.

VI.V. Žalobní bod č. 4: nízká kvalita hlukové a rozptylové studie

[101] Podstatou tohoto žalobního bodu je dle názoru žalobce nedostatečná kvalita hlukové a rozptylové studie jakožto odborných podkladů pro vydané stavební povolení a proces jejich schvalování a související postupy správních orgánů v navazujících procesech.

[102] Krajský soud úvodem předesílá, že vzhledem ke skutečnosti, že žalobce je nositelem pouze procesní aktivní žalobní legitimace, jak bylo shledáno zdejším soudem v části odůvodnění VI.I., může být předmětem soudního přezkumu v tomto bodě pouze proces schvalování těchto dokumentů s vazbou na práva žalobce, nikoliv jejich obsah, protože ten se žalobce, jakožto občanské sdružení a tedy právnická osoba, která není nositelem hmotných práv na příznivé životní prostředí, dotýkat nemůže.

[103] Krajský soud uvádí předmětné ustanovení § 149 odst. 4 správního řádu dopadající na řešený žalobní bod: *„Jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků. Po dobu vyřizování věci nadřízeným správním orgánem správního orgánu, který je příslušný k vydání závazného stanoviska, lhůta podle § 88 odst. 1 neběží.“*

[104] Jak vyplývá z předložené spisové dokumentace, namítaná rozptylová i hluková studie byla zahrnuta do souhlasného závazného stanoviska Krajské hygienické stanice Jihomoravského kraje ze dne 27. 5. 2011, č. j. KHSJM 22785/2011/ZN/HOK, který se stal jedním z podkladů předmětného stavebního povolení. V odvolacím řízení pak žalovaný zcela v souladu se zákonným ustanovením § 149 odst. 4 správního řádu a také v souladu s ustálenou judikaturou (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2010, čj. 5 As 56/2009-63, kde: *„jestliže odvolací orgán rozhodne o odvolání, které směřuje proti obsahu závazného stanoviska dotčeného správního orgánu, aniž by si v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu vyžádal potvrzení či změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného dotčenému správnímu orgánu, dopustí se podstatného porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé“*) nechal přezkoumat toto závazné stanovisko nadřízeným dotčeným správním orgánem, v tomto případě Ministerstvem zdravotnictví, které vydalo souhlasné závazné stanovisko dne 2. 10. 2012, č. j. 26476/2012-OZV-25.7.2012, kterým byla potvrzena správnost postupu podřízeného orgánu

ochrany zdraví (Krajské hygienické stanice Jihomoravského kraje) a současně také potvrzena správnost rozptylové a hlukové studie, kterými se toto závazné stanovisko, jak je patrné z předložené spisové dokumentace, výslovně odborně zabývalo.

[105] I vzhledem k odkazu žalobce na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008-126 a ze dne 12. 11. 2009, č. j. 1 As 72/2009-120, krajský soud zcela v souladu s argumentací přednesenou zdejší soudem v bodě [98] tohoto rozsudku, a na základě výše uvedeného, shledává, že žalovaný zcela v souladu se zákonem zhodnotil přípustnost návrhu (žádosti o stavební povolení) z pohledu jednotlivých zde chráněných zájmů (ochrany proti hluku a ochrany ovzduší) a dovedl, že kumulace všech dopadů plynoucích z dodaných odborných závazných stanovisek v jejich celku připouští realizaci samotného návrhu, což řádně odůvodnil ve svém rozhodnutí.

[106] Krajský soud tedy shledává postup žalovaného (i prvostupňového orgánu) za správný a souladný se zákonem a žalobce tedy nemohl být ani s tímto žalobním bodem úspěšný.

VI.VI. Žalobní bod č. 5: nevypořádání námitek v odvolání

[107] Předmětem tohoto žalobního bodu je námitka žalobce, že žalovaný řádně nevypořádal následující námitky – č. 7, 8, 9, 10, 12, 13, 14, 17, 18, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 53, 72, 73 a 74 – uvedené v jeho odvolání proti předmětnému stavebnímu povolení. Předmětem zkoumání zdejšího soudu bude, jestli tyto námitky byly zákonně (tedy řádně, jasně, určitě a srozumitelně) žalovaným (tedy odvolacím orgánem) vypořádány v odvolacím řízení dle ustanovení § 68 odst. 3 s.ř.s.: „*v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.*“

[108] Krajský soud úvodem připomíná právní názor Nejvyššího správního soudu uvedený v rozsudku ze dne 28. 8. 2007, čj. 6 Ads 87/2006-36 [zveřejněn ve sbírce rozhodnutí č. 1389/2007 Sb. NSS]), kde bylo judikováno: „*správní soud může výjimečně slevit z nároků na dodržení požadavků § 68 odst. 3 s.ř.s., nalezne-li ve správním spisu dostatečnou oporu pro úvahu, že je rozhodnutí správního orgánu po právní i skutkové stránce v souladu se zákonem.*“. S odkazem také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, čj. 7 Afs 1/2010-53 („*tento postup je však namístě pouze v případech, kdy správní spis dává prima facie jednoznačnou odpověď na otázky týkající se skutkového stavu věci. Poskytuje-li totiž správní soud ochranu veřejným subjektivním právům přezkumem správního rozhodnutí, činí tak i posouzením jeho odůvodnění*“) krajský soud shledává, že po důkladném studiu spisové dokumentace, je, dle jeho názoru, jednoznačné, že rozhodnutí žalovaného i prvostupňového orgánu je po právní i skutkové stránce zcela v souladu se zákonem a dodává, že mnohé námitky žalobce hraničí až s možným obstrukčním jednáním. Nicméně i přes tento svůj dílčí závěr, krajský soud posoudil vypořádání každé jednotlivé námitky žalovaným a zjistil následující.

[109] Krajský soud po důkladném studiu spisové dokumentace shledává, že námitky č. 7, 8, 9, 10 byly řádně žalovaným vypořádány v části rozhodnutí žalovaného týkající se námítek proti stanovisku EIA, v části týkající se problematice územního plánování a také na str. 18-19 napadeného rozhodnutí. U odvolací námitky č. 12 není mezi stranami sporu (viz bod [61] tohoto rozsudku), že byla vypořádána žalovaným řádně. Námitky č. 13 a č. 14 byly řádně vypořádány na str. 10 a násl. napadeného rozhodnutí a to nikoliv pouze formálně, ale naopak s dostatečným odůvodněním. Stran námitek č. 17 a č. 18, krajský soud uvádí, že vzhledem k tomu, že se tyto námitky nevztahují k předmětnému stavebnímu řízení, je jejich vypořádání dostatečné tak, jak uvedl žalovaný na str. 12 napadeného rozhodnutí. Námitky č. 29 – 39 byly vyhodnocovány v odvolání postupně a uvedená tvrzení žalovaného zdejší soud považuje za dostatečně přesvědčivé a nezakládající pochyb o správném vypořádání dotčených námitek. Totéž platí pro námitku č. 53, která takto byla dle názoru zdejšího soudu řádně vypořádána na str. 3-4 napadeného rozhodnutí. Námitka č. 72 byla mj. zhojena v odvolacím řízení tím, že bylo projednáno odvolání dotčené osoby, které je až na drobné výjimky totožné s odvolacími námitkami žalobce. Námitky č. 73 a č. 74 jsou sice toliko konstatováním subjektivního názoru žalobce, ale i přesto byly dostatečně vypořádány (sice jako odůvodnění vypořádání jiných námitkových bodů, ale přesto obsahově dostatečně), na str. 18-19 napadeného rozhodnutí.

[110] S ohledem na výše uvedené krajský soud shledává, že vypořádání námitek žalovaným v napadeném rozhodnutí by mohlo být přehlednější, a s ohledem na to i preciznější, ale v žádném případě takto pojaté vypořádání nemohlo způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí, o to víc, když krajský soud vezme do úvahy právní názor vyslovený v bodě [108] tohoto rozsudku. Z těchto důvodů ani v tomto žalobním bodě nemohl být žalobce úspěšný.

VII. Shrnutí a náklady řízení

[111] S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

[112] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly (a ani žádné nepožadoval), proto soud rozhodl, že žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nemá.

[113] Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 5 věta první s.ř.s., podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z obsahu soudního spisu je zřejmé, že soud žádné z osob zúčastněných na řízení neuložil žádnou povinnost, která by byla spojena s finančními náklady, a tudíž bylo rozhodnuto tak, že žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 6. srpna 2014

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu